

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 724 ²	Τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ Δευτέρα 24 Αὐγούστου 2015 (2000)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ἀπέναντι τῶν ἀπίστων

Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς ἔζησε, ἀγαπητοί μου, σὲ ἐποχὴ δύσκολη. **Οἱ Τοῦρκοι εἶχαν ἐπεκταθῆ**· ἡ σημαία τους ἔφτανε ἀπ' τὴ Βιέννη ὡς τὸ Νεῖλο, κι ἀπ' τὴ Βαγδάτη ὡς τὸ Ἀλγέρι. Ἦταν μιὰ ἰσχυρὴ αὐτοκρατορία, ποὺ τὴν **ἔτρεμαν μικροὶ καὶ μεγάλοι**. Ἰδίως στὴν Ἀλβανία τόσο εἶχαν ἐπιβληθῆ, ὥστε ἀπὸ τὶς 600 χιλιάδες Χριστιανοὺς εἶχαν μείνει μόνο 50 χιλιάδες. Κι αὐτοὶ θὰ ἔσβηναν καὶ θὰ γίνονταν Τοῦρκοι, ἂν δὲν παρουσιαζόταν ὁ ἅγιος Κοσμᾶς.

Κήρυττε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς. Ἄλλ' ἀπέναντί του δὲν εἶχε μόνο Χριστιανοὺς, εἶχε καὶ ἄλλους. Πήγαιναν καὶ ὡς **κατάσκοποι**, γιὰ νὰ πιάσουν κάποια λέξι ἀπὸ τὰ κηρύγματά του καὶ νὰ τὸν κατηγορήσουν στοὺς πασᾶδες.

Ἐκεῖνος πρόσεχε. Καὶ ἔσπερνε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ στὶς καρδιές ὄλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν Τούρκων. Ἄλλοι μὲν ἀπὸ αὐτοὺς τὸν μισοῦσαν, ἄλλοι πάλι τὸν ἄκουγαν ἀπὸ περιέργεια –ἐβλεπες μέσα στὰ ἀκροατήριά του νὰ εἶνε κι αὐτοί–, ἄλλοι ὅμως τὸν ἄκουγαν μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι. Γιατὶ **δὲν ἦταν ὅλοι οἱ Τοῦρκοι κακοί**· ὑπῆρχαν καὶ πολλοὶ ποὺ εἶχαν καλὴ καρδιά.

Θὰ ἀναφέρω **δυὸ - τρία παραδείγματα**.

● Ὁ σπόρος, ποὺ ἔρριχνε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, ἔμοιαζε μὲ τοῦ γεωργοῦ· ποὺ σπέρνει, καὶ ἄλλος πέφτει σὲ ἀγκάθια, ἄλλος σὲ πέτρες, ἄλλος στὸ δρόμο τὸν πατημένο, καὶ ἓνα μικρὸ μέρος τοῦ σπόρου ριζώνει στὸ καλὸ τὸ χῶμα. Ἔτσι καὶ οἱ Τοῦρκοι ἦταν ἄλλοι πατημένος δρόμος, ἄλλοι ἀγκάθια, μὲ κακιές καὶ ἐλαττώματα. Ἀλλὰ ἔχουμε καὶ μερικὰ παραδείγματα ὅπως ὁ **Κοῦρτ - πασᾶς**.

Αὐτὸς ἦταν ἀγᾶς καὶ κυβερνοῦσε ὀλόκληρη τὴν Ἀλβανία· πρωτεύουσά του εἶχε τὸ Βεράτι. Αὐτὸς πῆγε καὶ ἄκουσε τὸν ἅγιο Κοσμᾶ. Καὶ τόσο εὐχαριστήθηκε, ποὺ τοῦ ἔκανε ἓνα

σκαμνί, ἄμβωνα, γιὰ ν' ἀνεβαίνει νὰ κηρύττει. Καὶ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς τὸ εἶχε πάντα μαζί του. **Ὅπως ἀκριβῶς συνέβη μὲ τὸν Ἡρώδη καὶ τὸν Πρόδρομο**. Ὁ Ἡρώδης ἦταν ἀλλόφυλλος, ἀλόπιστος, ἀκόλαστος. Καὶ ὅμως, λέει τὸ Εὐαγγέλιο, στὴν ἀρχὴ ἄκουγε «*ἡδέως*», δηλαδὴ μὲ εὐχαρίστησι, τὰ λόγια τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου (Μάρκ. 6,20). Ἀλλὰ μετὰ, ἐξ αἰτίας τῆς Ἡρωδιάδος, τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ἔρριξε στὴ φυλακὴ καὶ τέλος τὸν ἀποκεφάλισε.

Ὅπως λοιπὸν ὁ Ἡρώδης στὴν ἀρχὴ «*ἡδέως ἤκουε*» τῶν ῥημάτων Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἔτσι καὶ ὁ Κοῦρτ - πασᾶς ἄκουγε εὐχαρίστως τὰ λόγια τοῦ Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἀλλὰ κατόπιν ἄλλαξε καὶ διέταξε νὰ τὸν θανατώσουν. Πῶς ἄλλαξε; Πῆγαν **Ἑβραῖοι** ἀπὸ τὰ Γιάννενα στὸ Βεράτι. Ἀπ' αὐτοὺς βρῆκε τὸ θάνατο ὁ ἅγιος Κοσμᾶς. Τὸν μισοῦσαν, γιὰ τὸν ἠλεγε γιὰ τὴν ἀπιστία καὶ τὴν πλεονεξία τους. Αὐτοὶ πῆγαν καὶ βρῆκαν τὸν Κοῦρτ - πασᾶ. Τοῦ **ζήτησαν νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴ μέση**. Ἐκεῖνος δίσταζε στὴν ἀρχή. Ἄλλ' ὅταν τοῦ ἔρριξαν τὰ φλουριά, πουγγιὰ χρυσὲς λίρες, τότε διέταξε καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν.

Καὶ ὅπως ὁ Ἰούδας μετανόησε ποὺ παρέδωσε τὸ Χριστό, ἔτσι λένε καὶ ὁ Κοῦρτ - πασᾶς μετανόησε καὶ ἔκλαιγε στὸ σαράι γιὰ τὸ ἔδωσε ἐντολὴ ν' ἀποκεφαλίσθῃ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς.

● Ἄλλο παράδειγμα εἶνε τὸ ἐξῆς. Ὅταν ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ἔφτασε στὸ Τεπελένι, βρῆκε ἐκεῖ ἓνα ζωηρὸ **Τουρκόπουλο 17 - 18 χρονῶν**, ποὺ ἔβασκε ζῶα. Αὐτὸ τὸν ἐρώτησε·

–Δὲ μοῦ λές, πατέρα, τί θὰ γίνω ἐγώ; θὰ κάθωμαι ἐδῶ καὶ θὰ βόσκω πρόβατα καὶ γίδια;

Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς τοῦ λέει·

–Ἐσὺ μιὰ μέρα θὰ γίνῃς μέγας. Θὰ νικήσῃς, καὶ **θὰ ἔχῃς ὅλη τὴν Ἀλβανία δική σου**.

Ἔστερα τὸ Τουρκόπουλο τὸν ξαναρωτᾷ·

–Δὲ μοῦ λές, **θα πάω καὶ στὴν Πόλι;**
 Λυπημένος τότε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς τοῦ εἶπε·
 –Θὰ πᾶς, παιδί μου, **ἀλλὰ μὲ κόκκινα τὰ γέ-
 νεια.**

Τὸ Τουρκαλβανόπουλο δὲν κατάλαβε τίπο-
 τα. **Προφητεῖες** ἦταν καὶ τὰ δύο ποῦ τοῦ εἶπε.
 Καὶ οἱ δύο λόγοι πραγματοποιήθηκαν.

Ὁ μικρὸς αὐτὸς ἦταν ὁ μετέπειτα περιβό-
 ητος **Ἄλῃ - πασᾶς**. Ὅταν μεγάλωσε γκρέμισε
 τὸν Κούρτ - πασᾶ, κυρίευσε τὸ σαράι του, καὶ
 ξάπλωσε τὴν ἐπικράτειά του μέχρι κάτω στὸν
 Ἀχελῷο. Ἔγινε μεγάλος καὶ πολὺς. Γυναίκα
 εἶχε τὴν περιβόητη κυρὰ - Βασιλική, ποῦ ἐπέ-
 δρασε ἐπάνω στὰ ἄγρια ἦθη του.

Ὁ Ἄλῃ - πασᾶς λοιπὸν τόσο πολὺ ἀγαποῦ-
 σε τὸν ἅγιο Κοσμᾶ, ὥστε μετὰ τὸ μαρτύριό
 του διέταξε νὰ κάνουν μιὰ θήκη καὶ νὰ βά-
 λουν μέσα τὰ **λειψανά** του. Καὶ τὰ ὑποδέχθη-
 κε στὰ Γιάννενα **μὲ μεγάλη τιμὴ**. Γονάτισε καὶ
 ἀσπάστηκε τὴν κᾶρα τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ.

Ἀργότερα ὑπερηφανεύτηκε καὶ τὰ ἔβαλε μὲ
 τὸ σουλτᾶνο. Τότε ὁ σουλτᾶνος ἔστειλε στρα-
 τεύματα καὶ τὸν πολιώρκησαν στὴ λίμνη τῶν
 Ἰωαννίνων. Τὸν συνέλαβαν, **τοῦ ἔκοψαν τὸ
 κεφάλι καὶ τὸ ἔστειλαν πεσκέσι στὸ σουλτᾶνο.**
 Ἔτσι ὁ Ἄλῃ - πασᾶς πῆγε στὴν Πόλι, ἀλλὰ μὲ
 κόκκινα τὰ γένεια ἀπὸ τὰ αἵματα.

Εἶχε λοιπὸν **ἐπίδρασι τὸ κήρυγμα** τοῦ ἁγί-
 ου Κοσμᾶ καὶ στοὺς ἀλλοπίστους, καὶ σ' αὐ-
 τοὺς τοὺς Τούρκους ἀκόμη τύπου Ἄλῃ - πα-
 σᾶ.

● Παράδειγμα ἀκόμη τῆς μεγάλης ἐπιδράσε-
 ως τῶν λόγων τοῦ ἁγίου ἦταν καὶ τὸ ἐξῆς. Κα-
 θῶς μιλοῦσε, ἐκεῖ στὰ κακοτράχαλα βουνὰ τῆς
 Ἠλείου, βγῆκε μέσα ἀπὸ μιὰ σπηλιά **ἑνας φο-
 βερὸς ληστής**, ποῦ ἔκοβε κεφάλια. Αὐτὸς εἶ-
 πε· Ἄς πάω κ' ἐγὼ νὰ τὸν ἀκούσω αὐτόν...
 Πάει λοιπὸν κι ὁ ληστής ἐκεῖ. Κρύφτηκε σ' ἕ-
 να μέρος καὶ τὸν ἄκουγε. Τὸν ἄκουγε καὶ δὲν
 χόρταινε. Τόση ἐντύπωση τοῦ ἔκαναν τὰ λόγια
 τοῦ ἁγίου, ποῦ βγῆκε ἀπὸ τὴν κρυψῶνα του,
 τὸν πλησίασε, ἔσπασε μπροστά του τὰ ὄπλα,
 τὰ μαχαίρια καὶ τὰ κουμπούρια, κι ἀπὸ τὴν ἡ-
 μέρα ἐκείνη ἔγινε Χριστιανός.

* * *

Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτω-
 λός, ἀγαπητοί μου, καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ **ἐπίδρασί
 του** σὲ ψυχὲς καὶ ἀλλοφύλλων καὶ ἀλλοθρή-
 σκων ἀκόμη.

Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ἐκπλήρωσε τὰ λόγια τοῦ
 Χριστοῦ, ποῦ εἶπε «*Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑ-
 μῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν
 ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα
 ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς*» (Ματθ. 5,16). Μὲ τὴ δι-

δασκαλία, μὲ τὰ θαύματα, μὲ τὶς προφητεῖες,
 μὲ τὸν ἅγιο βίο καὶ τὴν ἄμεμπτη πολιτεία του,
ἔλαμψε σὰν φῶς καὶ φώτισε ψυχές.

Τὸ συμπέρασμα. Τότε, ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δι-
 δασκαλία του καὶ ἄπιστοι καὶ ἄθεοι γίνονταν
 Χριστιανοί. Σήμερα; Σήμερα ἀντιστράφηκαν
 τὰ πράγματα. **Πιστοὶ γίνονται ἄπιστοι ἐξ αἰτί-
 ας ἡμῶν** τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, κληρι-
 κῶν καὶ λαϊκῶν. Βλέπουν οἱ ἄνθρωποι τὰ ἔργα
 μας, ποῦ δὲν εἶνε χριστιανικά, καὶ ψυχραίνον-
 ται. Εἴμαστε Χριστιανοὶ μόνο μέσα στὴν ἐκκλη-
 σία, γιὰ μιὰ μονάχα ὥρα. Κι ὅταν βγοῦμε ἔξω
 εἴμαστε διάβολοι· ἄλλος στὰ λεφτά, ἄλλος
 στὶς γυναῖκες, ἄλλος στὰ ἀξιώματα... Σκαν-
 δαλίζουμε τὸν κόσμον καὶ τὸν ἀπομακρύνου-
 με ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἐνῶ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ἔ-
 λαμψε σὰν ἥλιος· ἔτσι καὶ οἱ ἄπιστοι ποῦ τὸν
 ἔβλεπαν γίνονταν Χριστιανοί.

Συνέβη πρὸ ἐτῶν τὸ ἐξῆς φοβερό. Ἦρθαν
 ἀπὸ τὴν Αἰθιοπία κάποιοι νέοι γιὰ νὰ σπουδά-
 σουν. Ἄκουγαν, ὅτι στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν
 παπᾶδες, δεσποτάδες, θεολογικὲς σχολές...
 Μπήκαν λοιπὸν στὸ καράβι γιὰ νὰ ῥθοῦν ἐδῶ,
 ποῦ ἄκουγαν πῶς εἶνε τόπος χριστιανικός.
 Μόλις ὅμως βγῆκαν στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς,
 ἡ πρώτη λέξι ποῦ ἄκουσαν ἦταν βλαστήμια.
 Πῶ πω πω! φώναξαν, ἔβαλαν τὰ χέρια γιὰ νὰ
 βουλώσουν τ' αὐτιά τους, καὶ εἶπαν· Νὰ φύ-
 γουμε, νὰ φύγουμε ἀπὸ ἔδῳ... Λοιπὸν **τί πα-
 ράδειγμα νὰ δώσουμε ἐμεῖς;**

Ἄχ ἅγιο Κοσμᾶ, ποῦ ἦσουν πραγματικὰ ἅ-
 γιοι, καὶ ἄπιστοι καὶ Τοῦρκοι πασᾶδες καὶ Ἄ-
 λῃ - πασᾶδες ἀκόμα ἔβλεπαν τὴ ζωὴ σου κι
 ἄκουγαν τὸ λόγο σου καὶ σὰν μαγνήτης τοὺς
 τραβοῦσες κοντά σου καὶ τοὺς ἐπηρέαζες
 κατὰ ποικίλους τρόπους! Ποῦ εἶνε σήμερα τὸ
 παράδειγμα ἀπὸ τοὺς παπᾶδες καὶ τοὺς δε-
 σποτάδες καὶ τοὺς ἱεροκήρυκες καὶ τοὺς Χρι-
 στιανούς; Οἱ Χριστιανὲς γυναῖκες δὲν γεν-
 νοῦν παιδιά, οἱ ἄντρες εἶνε φιλόργυροι καὶ
 πλεονέκτες... **Διαβολοποιηθήκαμε!**

Νὰ σᾶς πῶ καὶ κάτι ἄλλο; Δὲν θὰ νικήσου-
 με τοὺς Τούρκους μὲ τὰ ὄπλα, ὄχι. Τὰ ὄπλα
 μπορεῖ νὰ συμβάλλουν στὸ νὰ ἐπιβληθῆ καν-
 εῖς, δὲν ἀντιλέγω· ἀλλὰ δὲν εἶνε νίκη αὐτή.
 Θὰ τοὺς νικήσουμε **μὲ τὰ καλὰ μας ἔργα**. Θὰ
 τοὺς νικήσουμε, ἂν γίνουμε πραγματικοὶ Χρι-
 στιανοί. Εἶνε μεγάλο θέμα αὐτό.

Ἄς γίνουμε λοιπὸν πραγματικοὶ Χριστια-
 νοί, **Χριστιανοὶ σὰν τὸν ἅγιο Κοσμᾶ**. Καὶ τότε
 ἡ ζωὴ μας θὰ ἐκπέμψῃ φῶς, γιὰ νὰ φωτισθῆ
 καὶ ν' ἀλλάξῃ ὁ κόσμος ὅλος· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**